

բագիրներին՝ պրոֆ. Առաքել Առաքելյանին և պրոֆ. Աշոտ Արքահամյանին, որոնք ծանր պայմաններում ձեռնհասորեն խմբագրեցին ամսագիրը:

Մեր ջերմ ու սրտագին շնորհակալությունները ներկա խմբագիր Արթուր Հատիսյանին, որը մեծ նվիրումով և անխոնջ աշխատանքով փառքի պատվանդանին է հասցրել «Էջմիածին» ամսագիրը մեր օրերում:

Թող Տերը իր հովանու տակ պահի «Էջմիածին» ամսագիրը և նրա աշխատողներին: Ամեն:

Տ. Ընդհինք սրբազան պատրիարք հայոց Կ. Պոլսի

ՀՅՈՒՄԻՍԱՅԻՆ ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԱՐԵՎԵԼՅԱՆ ԹԵՄԻ ԱՌԱՋՆՈՐԴ Տ. ԹՈՐԳՈՄ ԱՐՔԵՊ. ՄԱՆՈՒԿՅԱՆԻ ՈՂՋՈՒՅՆԻ ԽՈՍՔԸ

Հայ մամուլի պատմությունը, որ սկիզբ առավ 1794 թվականին Հնդկաստանի Մադրաս քաղաքին մեջ, Հարություն քահանա Ծմավոնյանի խմբագրած «Ազդարար» ամսագրով, կրովանդակե շատ առատ նյութեր հայ ժողովուրդի մշակութային, կրթական, գրական գանձարանը հարստացնող, ինչպես նաև ազգային-եկեղեցական, ընկերային-քաղաքական կացությունները նկարագրող:

Այդ տարեգրության մեջ շատ նշանակալի դեր ունեցավ նաև հայ կրոնական մամուլը: Երուսաղեմի սրբոց Հակոբյանց միաբանության պաշտոնաթերթ «Սիոն» ամսագիրը, երկար ընդհատումով մը թեև, ամբողջ հիսուն տարի (1868—1876 և 1927-են մինչև մեր օրերը) հրամցուց ազգային, բանասիրական, գրագիտական և նույնիսկ քաղաքական նյութեր: Իր երախտաշատ

նպատը բերավ նաև «Արարատ» ամսագիրը 1868—1919 թվականներում, իբրև աշխատասիրություն միաբանից առաքելական Մայր Աթոռու Հայաստանյայց ա. Էջմիածնի:

«Էջմիածին» ամսագրի խմբագրական կազմը

Հետագային հրապարակ իշան Մեծի Տանն Կիլիկիո կաթողիկոսության պաշտոնաթերթ «Հասկ» (1932), Հարավային Ամերիկայի հայոց առաջնորդության պաշտոնաթերթ «Հայ կեդրոն» (1932) և Ամերիկայի հայոց առաջնորդարանի պաշտոնաթերթ «Հայաստանյայց եկեղեցի» (1939) ամսագիրները, առավելապես կրոնական, գրական, բանասիրական և նկարագրական էջերով:

Իսկ «Էջմիածին», իբրև պաշտոնաթերթ-ամսագիր Հայրապետական Աթոռու ա. Էջմիածնի, նախ 12 թիվ հրատարակվեցավ 1920 տարվա ընթացքին և ապա 1944-ին, գնահատելի ջանքերովը երջանկահիշատակ Գևորգ Զ Ամենայն Հայոց կաթողիկոսի, սկսավ լույս տեսնել: «Էջմիածին» ամսագիրը շարունակեց ավանդապահ իր նախորդին՝ «Արարատ»-ի առաքելությունը, ընկերային և քաղաքական տարբեր պայմաններու մեջ: Առավել ևս «Էջմիածին» ամսագիրը պատենություն ունեցավ արձագանք ըլլալու հայրենի պետության, հայ ժողովուրդի վերազարթնումին, հայ մշակույթի ծաղկումին, մեծ հայրենադարձին և հայ մարդերու ամեն ասպարեզներու մեջ կատարած սքանչելի նվաճումներուն:

Ամերիկայի զույգ թեմերու շուրջ յոթանասուն համայնքային եկեղեցիներու մեջ, հոգևորականներ և հասարակական կյանքի մեջ գործոն շատ անձեր

մտքի և հոգիի սնունդ կատանան «Էջմիածին»-ի Էջերուն բերված քրիստոնեական բարոյախոսության, ազգային-եկեղեցական իրագործումներուն, հայկական ժառանգությանը ու բանասիրության նվիրված գրություններն և Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի սրբազան կոնդակներն, քարոզներն և պատգամներն:

Այս հոգեշնչան պարագան մենք գոհումնակությամբ կհիշատակենք անգամ մը ևս՝ նկատի ունենալով, որ շուտով Մայր Աթոռի մեջ մասնավոր հանդիսադրությամբ պիտի նշվի «Էջմիածին» ամսագրի հրատարակության երեսնամյակը: Պատշաճ իր հոբելյանը ողջունելով, արտագինս կմաղթենք, որ պաշտոնաթերթ «Էջմիածին»-ը շարունակի լույսին գալ անդադրում ու բերե հայրենի երկրի և սփյուռքի տարածքին վրա ապրող հայրենասեր և եկեղեցանվեր ընթերցողներուն՝ այս օրերուն այնքան կարևոր բարոյական ըմբռնումներու և հայրենիքի ամեն ճակատներու վրա տարված հաղթանակներուն համապատկերը: Ասիկա, կհավատանք, ավելի ևս պիտի ամրացնե օղակը միության՝ ընդ մեջ աշխարհի ծագերուն կայք հաստատած հայ ժողովուրդին և պատմական հայրենիքի ու Ամենայն Հայոց Հայրապետության՝ հիշմիածին:

Այս ոգիով ջերմապես կշնորհավորենք «Էջմիածին» ամսագրի հրատարակության երեսնամյակը և կուզենք հավատալ, թե անոր խմբագիրն ու աշխատակիցները նույնքան նվիրումով և խանդով պիտի կարենան ճոխացյալ բովանդակությամբ զայն դարձնել բազում կարդացողներուն անբաժանելի ընկերը՝ մտքի և հոգիի լուսավորության համար:

ՌՈՒՄԻՆԻԱՅԻ ԵՎ ԲՈՒԼՂԱՐԻԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԹԵՄԵՐԻ
ԱՌԱՋՆՈՐԴ Տ. ՏԻՐԱՅՐ ԵՊՍ. ՄԱՐՏԻԿՅԱՆԻ
ՈՂՋՈՒՅՆԻ ԽՈՍԲԸ

Մենք, որ հեռուն-հեռու կհետևենք ձեր թափած ջանքերուն՝ հանուն հայ գրին ու մշակույթին, բացառիկ երջանկություն մը կսեպենք գալ անձամբ ալ շնչել սույն խանդավառ մթնոլորտը, որովհետև համոզված ենք, որ բոլոր կապերուն մեջ, զոր մարդիկ ունին իրենց ճիգերը միացնելու համար, մշակույթը ամենանվիրական և ամենաուժեղն է հայ ժողովուրդի բոլոր խավերուն և բոլոր հատվածներուն միջև հոգեկան շաղախ դառնալու համար:

Եթե մարդոց միջև ստեղծված կապերեն շատերը վաղանցուկ են, հայ եկեղեցվո և մշակույթի ստեղծած կապը հավերժական է: Այդ հոգևոր կապն է, որ ոչ միայն կմիացնե մեզ ներկա օրերուն հայ ժողովուրդի բոլոր հատվածներուն հետ, այլ նաև այն կհանդիսանա կամուրջ մը անցյալ դարերուն և վաղվան գալիք բոլոր հայ սերունդներուն հետն ալ:

Հայաստանյայց եկեղեցին մշտապես եղած է ու կմնա հայ գրին, դպրության և մշակույթին սրբազան տունն ու մշտավառ կանթերը: Հակառակ հազարամյա մշտահոլով փոթորիկներու, ան իր տաքուկ ծոցին մեջ պահեց և պահպանեց մեարդապատառ մեր մայրենին, մեր մագաղաթյա մատյաններն ու պատառիկները, մեր «ի խորոց սրտի» արձակված երգն ու աղոթքը:

Գիրը Հայաստանյայց եկեղեցվո մշտանորոգ կենսահյուսթն է: Անիկա գրով նորոգած է ինքն իրեն և իր հավատացյալ ժողովուրդին: Այդպես եղած է անցյալին, այդպես է նաև մեր օրերուն: Վստահությամբ և հպարտությամբ